

AZ IDŐ CSAPDÁBA EJT.

„Egyszerre izgalmas és érzelmes.”

– Publishers Weekly

REMEMBER

holnap is emlékezz rám

ME

TOMORROW

fine
selection

FARAH HERON

FARAH HERON

REMEMBER

Holnap is emlékezz rám

ME

TOMORROW

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

1.

SZÁMOMRA EZ A TÖRTÉNET azon a napon veszi kezdetét, amikor rájövök, hogy már nincs szükségem a legjobb barátnőmre, és kiköltözöm a közös egyetemi kollégiumi szobánkból. De valójában ennek már az említett nap *előtt* voltak jelei. És *utána* is. Csak ezt még nem tudom.

– Aleeza, elég! Nem költözhetsz ki. Együtt *kell* laknunk itt egész évben – mondja Mia, az előbb említett *exöribarim*.

A *kell* szó hallatán felhorkanok. Mert téved. Nekem már egyszerűen *nem kell* Mia.

A szülővárosomban élő egyke, nem fehér bőrű gyerekek egyikeként évekkal ezelőtt kialakítottam egy elméletet, miszerint kétféleképpen lehet szociálisan túlélni, ha más vagy. Az egyik: legyél olyan, mint mindenki más. Más szóval, gondoskodj arról, hogy a bőrszíned legyen az egyetlen különbség közted és az osztálytársaid között. De mindig is tudtam, hogy ez a stratégia nálam nem fog működni. Mert én mindig is... nos, különc voltam. Ami nem jelentett gondot, amikor kicsi gyerekként Torontóban éltem, mert különc, barna bőrű gyerekből akadt épp elég a városban. De nem Alderville-ben,

abban a kisvárosban, ahová akkor költöztünk a szüleimmel, amikor hétéves lettem. Akkor jöttem rá először, hogy a furcsaságom – nem a csodálatra méltó különcségem, hanem a gáz stréberségem – problémát jelenthet.

Mondok egy példát. Az alderville-i általános iskolában sok gyerek szerette a lovakat, volt, aki a kecskékéért vagy a birkákért rajongott. (Ami érthető, elvégre vidéken sokan foglalkoznak állattenyésztéssel.) És persze sokan szerették a macskákat és a kutyákat is. De én? Én a polipokért voltam oda. Gyakorlatilag a rögeszméim voltak. Azóta, hogy négyévesen megláttam egy hatalmas példányt egy akváriumban, lenyűgöz a nagy fejük, a kilenc agyuk és a hihetetlen problémamegoldó képességük.

És ezzel el is érkeztem a másik furcsasághoz velem kapcsolatban. Míg a többi lány a romantikus és fantasy könyveket szerette, én a régi – mondhatni őskövületnek számító – bűnügyi regényeket. Anyukám könyvtáros, és mindig rendelt nekem Nancy Drew- és egyéb krimiket, én pedig *faltam* őket. A filmeket is. Imádom a régi Agatha Christie-filmeket. Régebben meg voltam győződve arról, hogy Alfred Hitchcock az elveszettnek hitt nagybátyám.

Mindenesetre, mivel külön, barna bőrű, új gyerekként egy kicsit a társadalom számkivetettjévé váltam Alderville-ben, minden energiámat a második túlélési stratégiámba fektettem – kerestem egy fehér bőrű barátot, aki éppolyan furcsa, mint én.

Mia lett az a „jóban-rosszban” külön barát, akire minden kisvárosi barna bőrű lánynak szüksége van. Azután lettünk jóban, hogy kiderült, mindketten megszállottan imádjuk azt a képregénysorozatot, amiben egy gyerek nyomoz. Hamarosan kölcsönvettük egymás könyveit és filmjeit. Anya elkezdte megrendelni Mia kedvenceit a könyvtárba – továbbra is bűnügyi regényeket, de Mia a klasszikus krimi helyett a thrillereket részesítette előnyben. Heti

rendszerességgel tartottunk filmesteket a nappalimban, az éppen aktuálisan nézett régi film szereplőinek beöltözve. Arról álmodoztunk, hogy egy nap nyomozóirodát nyitunk New Yorkban.

Azt hittem, a barátságunk valódi. Őszintén azt hittem, hogy örökké barátok leszünk.

Hat hónap telt el a felsőoktatásból, mire rájöttem, hogy halvány fogalmam sem volt a valóságról.

– Aleeza, most komolyan – szólal meg újra Mia, amikor látja, hogy nem reagálok. – Hagyd abba a pakolást!

Vetek rá egy pillantást, és tovább hajigálok a holmijaimat a dobozba. Nem hiszem el, hogy annyira elvakított az a tény, hogy van egy legjobb barátnőm, aki népszerű és közkedvelt, és aki minden olyan dolgot szeret, amit én is (kivéve a polipokat), hogy nem vettem észre, hogy Mia valójában nem is volt túl jó barátnő. Mert újra és újra, nagyjából azóta, hogy megismerkedtünk, félrelökött engem, ha valaki, akit ő „menőbbnek” tartott, a közelébe került.

És ma betelt a pohár. Miután Mia megint faképnél hagyott a barátja, Lance (pontosabban ezúttal Lance húga) miatt, nem vagyok hajlandó elfogadni a bocsánatkérését és meghallgatni az ígéreteit. Ezúttal végeztünk.

Miát szemmel láthatólag idegesíti a pakolásom, ezért megindul felém a nappalin keresztül. Kivesz a dobozomból egy élénk narancssárga színű plüsspolipot, és áthajítja a szobán. A plüss égnek meredő lábakkal landol a padlón, az aprócska kanapé mellett.

– Csápos Tednek ebben a szobában van a helye, ha nem tudnád.

Dehogynem tudom. Ahogy tudtam azt is, hogy igényt tart majd a narancssárga plüssre, amit az Alderville melletti megyei vásáron vettünk aznap, amikor megtudtuk, hogy együtt fogunk lakni. Ahogy azt is tudtam, hogy nem fog elengedni harc nélkül. Mert Mia utálja azt érezni, hogy ő a rossz arc. Utálja azt érezni, hogy veszít.

Ez tönkreteszi a fejében magáról alkotott, tökéletes képet. De azt is tudom, hogy annak ellenére, hogy megesküdtött, hogy nem hagy cserben, és nem engedi, hogy a barátja és a családja *megint* az utunkba álljon, Mia előbb-utóbb engedni fog valamelyikük követelésének az én rovásomra.

– Ted velem jön – jelentem ki. – *A saját pénzemből* vettem. És én *rajongok* a polipokért, nem te. – Átvágok a szobán szegény Tedért, és lesöpöröm róla az olcsó, szürke ipari szőnyegről rákerült port.

– Azt mondtuk, hogy Ted lesz a kollégiumi szobánk első közös tulajdona – mondja Mia, gyakorlatilag duzzogva.

– Mivel a *te tetteid* miatt költözöm ki, jogom van megtartani a fejlábút, amiért én fizettem. – Visszadobom a plüsst a dobozba.

Mia és én évekig arról álmodoztunk, hogy Torontóba költözünk a sulí miatt. Úgy gondoltam, itt jobban érezné magát, hiszen új barátokat szerezhetnénk együtt. Mindig is egy lépéssel előttem járt – Alderville-ben született és nőtt fel, ő ismerte az összes barátunkat először. De most, hogy tényleg a városba költöztünk, Mia sokkal rosszabb, mint otthon volt. Olyan, mintha két különböző ember lenne. A szobánkban filmekről és könyvekről beszélgetünk, és úgy tűnik, imádja a polipjaimat. A szobánkon kívül azonban nem vesz rólam tudomást. Megbízhatatlan. Bármit megtesz, amit Lance vagy a barátai akarnak. Véleményem szerint túlságosan is próbál beilleszkedni az új pasija barátai közé.

– Nem költözhetsz ki! – mondja Mia. – Egész évben a szobatársamnak kellene lenned! – Őszintén szomorúnak tűnik, de tudom, hogy csak azért, mert négy szemközt vagyunk. Ha valaki más is itt lenne – különösen Lance vagy a brancsa bármelyik tagja –, kigúnyolna a polipok iránti rajongásom miatt.

– Mondd meg a drágalátos Taylorodnak, hogy költözzön be! – vágok vissza. – Én leléptem. – Nem tudom, honnan meríték

bátorságot, de nagyon tetszik. Megemelem a nyakamban lógó egyetemi belépőt. – Ez a kártya már nem nyitja az épület ajtaját. A ResConnect-profilom is frissült. Már nem vagyok a szobatársad. – A ResConnect az egyetemi kollégiumi alkalmazás. Mindössze órákkal ezelőtt adtam be a szobaváltási kérelmet, és szerencsémre találtak szabad helyet nekem.

Mia megrázza a fejét, barna, hullámos haja kicsúszik kusza kontyából. Mindig is csinos volt – világosbarna haja és nagy, kék szeme egyfajta „szomszéd lány” megjelenést kölcsönöz neki. Most is majdnem ugyanúgy van öltözve, mint én – farmer és pulóver. Az ő felsőjén egy Roots logó virít, míg az enyémen természetesen egy polip.

– Hülye vagy, Aleeza! – mondja olyan hangon, amivel a kutyájára szokott kiabálni. – Képes vagy eldobni a hosszú évek óta tartó barátságunkat egy YouTube-sorozat miatt? – Megpróbálja elmarni a kedvenc kávésbögrémet – azt, amelyiknek csáp a fogantyúja –, de megelőzöm.

Őszintén szólva kicsit meglep, hogy mennyire rosszul viseli. De azt hiszem, érthető – nincs hozzászokva, hogy van gerincem. Évekig a lábtörlője voltam, de most a városban vagyunk, és új barátokat szerezhetek. Többé nincs szükségem rá.

– Nem, Mia, *te* dobtad el egy YouTube-sorozat miatt az évek óta tartó barátságunkat! Te vagy az, aki lecseréltél engem a pasid hűgára!

Letépem az egyetemi újságunk egyik oldalát, hogy belecsoomagoljam a bögrét. Elsőéves újságíró-hallgató vagyok, és írtam egy filmkritikát ebbe a számba, de nem került címlapra.

– Hónapokig terveztük az *Egyetemi Rejtélyek* websorozatunkat – mondom anélkül, hogy egy pillantást vetnék az egykori barátnőmre. – Piackutatást végeztünk, csináltattunk egy logót, és vettünk egy fényképezőgépet. Te pedig egy epizód után máris le akarsz cserélni engem a pasid hűgára!

– Nem akarlak lecsereálni! Azért *vonom be* Taylort a websorozatba, mert hatalmas a közösségi jelenléte. Ez nagyot lendítene az elérésünkön. Nagyot szólhatnánk! Azt hittem, hogy ezt a médiaprojektedhez kell megcsinálnod.

Meglepetten pislogok. Igen, a websorozat lett volna a fő projektem a médiaórára, de nem minden YouTube-sorozat egyforma. A sorozatunk, az *Egyetemi Rejtélyek* témája az iskolánkkal, a Torontói Egyetemmel kapcsolatos rejtélyek. Az első epizód egy diákról szólt, akit az ötvenes években húsvétkor holtan találtak a lakásában, és épp most kezdtük el a második epizód kutatómunkáját, ami arról a gazdag öregdiákról szólna, aki rengeteg pénzt adományozott az iskolának, majd néhány héttel később rejtélyes módon vízbe fulladt. Taylor azonban szeretné áttenni a sorozat teljes fókuszát a bőrápolásra és a sminkelésre. Én sem mondok nemet egy jó arcmaszokra, de Mia *pontosan tudja*, hogy oknyomozó újságíró akarok lenni, nem pedig a szépségápolási rovatba akarok cikkeket írni. A médiaprojektemnek igazodnia kellene az újságírói karriercéljaimhoz.

Lenézek, és megakad a tekintetem az újságban lévő képen. Ő az a másodéves diák, aki néhány hónapja eltűnt a föld színéről. Meglengetem az újságot Mia felé.

– Úgy volt, hogy erről az eltűnt diákról is csinálunk majd egy részt. Ez is egy egyetemi rejtély, ami még nincs megoldva, sőt, még folyamatban van. Talán meg is találhattuk volna a srácot!

– Már nyolc hallgatói podcast készült arról az eltűnt srácról – veti ellen Mia. – Tudom, hogy mondhatni, a *megszállottja* vagy, de úgy hallottam, hatalmas seggfej volt. Nem érdemli meg, hogy megtalálják. És olyan régóta nyoma veszett, hogy biztosan halott. Ahogy a mi, rejtélyekről szóló websorozatunk is! Most a bőrápolás a menő! Taylor szerint kihasználhatjuk a meglévő TikTok-csatornáját, és egy hónap alatt százezer feliratkozónk lesz!

Nem akarom ezt a beszélgetést folytatni. Ha túl hosszúra nyúlik, Mia fog nyerni. Mindig ő nyer. Ez egy séma, és a sémák addig ismétlődnek újra és újra, amíg valaki meg nem törli őket, és nekem most hirtelen kedvem támad összetörni dolgokat. De nem a kezemben tartott polipos bögrét. Becsomagolom az újságpapírba.

Mia végre elhallgat, így hát becsukom a dobozt, majd felveszem a bakancsomat, a parkámat, a sapkámat és a kesztyűmet. Miután tetőtől talpig felöltöztem, hogy felkészülten nézzek szembe a havas márciusi időjárással, végighordozom a tekintetem az apartmanszerű kollégiumi szoba kis nappaliján, amelyen Mia és én szeptember óta osztozunk. A masszív fabútoron, ami meglepően kényelmes. A K-pop posztereken, amiket bekereteztünk. Ezt az épületet, a West Hallt tartják a belvárosi egyetemünk legjobb kollégiumának, és Miával ujjongtunk, amikor megtudtuk, hogy itt kaptunk szobát. Én azonban most önszántamból hagyom magam mögött, ahogyan a több mint egy évtizede meglévő legjobb barátomat is. Mindkét vállamról egy-egy sporttáska lóg, a hátamon egy hátizsák van, a karomban pedig a doboz, és szó nélkül elhagyom a szobát.

Már rég véget kellett volna vetnem ennek a barátságnak. Igazából már akkor faképnél kellett volna hagynom Miát, amikor egy polip öt hónappal ezelőtt azt mondta, hogy tegyem meg. A sors iróniája, hogy Mia aznap este találkozott először Lance-szel.

Öt hónappal korábban – október 29.

Hiba volt bajuszt viselni életem első egyetemi buliján. Pontosabban *műbajuszt*. Bár tény, hogy barna bőrű lányként jól látható szőr nő a felső ajkam felett, de anyukám még az első hét előtt talált nekem egy

nénit Torontóban, aki cérnával szőrtelenít. Hamis vagy sem, tény, hogy én vagyok az egyetlen lány, akinek bajsza van ezen a bulin.

Igazából még mielőtt felragasztottam volna a felső ajkamra a pödört bajuszt, hibát követtem el azzal, hogy nem polipnak öltöztem, mint az elmúlt néhány halloween alkalmával. Tavaly Ursula, a tengeri boszorkány voltam, tavalyelőtt pedig Henry, a polip a *The Wiggles* zenekarból. De idén Mia ragaszkodott hozzá, hogy az első *egyetemi* halloweenünkön öltözzünk össze, a jelmezünk pedig kapcsolódjon a közelgő YouTube-rejtélysorozatunkhoz, hogy ezzel is tartalmakat készíthessünk a közösségi oldalainkra. Ő lesz Sherlock Holmes, én pedig Watson. Anyukám rendelt nekem egy tweedzakót, egy csokornyakkendőt és egy nagyon élethű műbajuszt, én pedig feltételeztem, hogy Mia is ugyanezt tette.

De abban a pillanatban, amikor megmutatom Miának a viktoriánus orvosjelmezemet, tudom, hogy elszámítottam magam. Mia jelmeze ugyanis egyáltalán nem korhű. Egy olcsó „szexi Sherlock” jelmezt szerzett be, neccel és olyan rövid szoknyával, aminek láttán egy viktoriánus elájulna.

Feltételezem, hogy a jelmeze teszi a dolgát, amit Mia elvár tőle, mert másodpercekkel azután, hogy besétálunk a campuson lévő pubba, felfigyel rá egy srác, aki egy szörnyű Pókember-jelmezt visel maszk nélkül. Egyszerre fejezi ki csodálatát Mia lábai iránt és gúnyolódik a bajuszomon. Mia hamis, kacér kuncogással felnevet, a srác pedig tequilát rendel neki és az összes barátjának (nekem nem). Egyedül megindulok a bárpult felé, közben lerántom a fejemről a keménykalapot. Nem fáradtam azzal, hogy a vállig érő, göndör hajamba valamilyen hajápolót tegyek, mivel azt hittem, hogy egész este a kalap alá lesz gyömöszölve, ezért most göndör tincsek hullanak a szemembe. Elsöpröm őket, és haladok tovább. Egyedül is képes vagyok megszerezni a saját rohadt tequilámat!

Rendelek egy felest a pultnál dolgozó őrült tudóstól. Természetesen fel kell mutatnom a személyimet. Tizenkilenc éves vagyok – itt legálisan ihatok –, de fiatalabbnak tűnök, még a bajuszommal együtt is. Amikor megkapom a felest, aprót kortyolok belőle, ahelyett, hogy egy húzásra ledönteném. Olyan az íze, mint a terpentinnek.

– Kedves Watson, ha nem tévedek? Hogy van? – kérdezi egy mély hang mellettem.

Megfordulok, és egy polippal találom szemben magam. Szó szerint egy *polip* áll mellettem a bárpultnál. A homlokomat ráncolom. A tequilától vajon szoktak hallucinálni az emberek? Alaposabban szemügyre veszem, és rájövök, hogy valójában nem is polip, hanem egy srác, akinek egy olcsó Party City Cthulhu maszk takarja az arcát. Fekete pólót és farmert visel.

– Honnan tudod, hogy Watson vagyok? – kérdezem.

– A tweedből – válaszolja.

Rosszallóan csücsöríték, amitől a bajuszom csiklandozza az arcom.

– Sok szereplő visel tweedet.

– Igaz. – A kezével megdörzsöli csápokból álló szakállát, mintha gondolkodna. – Akkor te lennél Mr. Bean?

Felhorkanok. A srác az italom felé biccent.

– Mit iszol?

– Tequilát. – Valamiért nem akarom, hogy ez a polip-ember azt higgye, hogy tényleg lúzer vagyok, nem csak annak látszom, ezért egy hajtásra lehúzom a maradékot. Égető érzést hagy maga után, ahogy lefelé halad. Visszafojtom a köhögést.

A polip-ember rám bámul. A maszk miatt nem tudom leolvasni az arckifejezését, így nem tudom megmondani, vajon le van-e nyűgözve, vagy jót derül rajtam.

– Egyedül jöttél? – kérdezi. Azon tűnődöm, vajon fel akar-e szedni. Talán a bajszos viktoriánus orvosokra bukik?

Bólintok.

– A barátnóm dobott egy szuperhősért. – Miára pillantok, aki Pókember derekát átkarolva beszélget a szexi Wednesday Addams-szel.

A csapos elveszi az üres felespoharamat, és megkérdezi, kérek-e még egyet. A bárpultra ragasztott itallapra pillantok.

– Egy Witch’s Brew-t kérek. – Átnyújtok a csaposnak egy tízdollár-rost, és kapok tőle egy doboz szedres vodka coolert.

– Én is ugyanazt kérem – szólal meg a Cthulhu fickó, miközben pénzt ad a csaposnak, aki átnyújtja neki a dobozt. A srác felemeli a latexmaszkja alját, hogy nagyot kortyolhasson az italából. Ebből a távolságból nem látom az arcát. Valójában kétlem, hogy fel akarna szedni, különben közelebb állna hozzám. Még mielőtt leengedné az italát, már vissza is húzza a maszkot az állára.

– Bujkálsz, vagy mi? – kérdezem.

Felnevet.

– Halloween van, az év egyetlen olyan időszaka, amikor lovecrafti maszkot viselhetek, és normális lehetek.

Az, hogy a *lovecrafti* szót használja, bizonyítja, hogy *nem* normális. Talán éppolyan dilinyós, mint én.

– Őszintén szólva, szerintem a *normálisat* túlértékelik – mondom.

– Bárcsak egész évben tweedzakót hordhatnék!

– Miért ne tehetnéd meg?

Mia felé pillantok, aki úgy nevetgél és beszélget az új barátaival, mintha évek óta ismerné őket. Vajon milyen lehet ennyire felszabadultnak érezni magam új emberek társaságában?

– Érezted már valaha, hogy az egész világ öt lépéssel előtted jár? – kérdezem. – És mire utolérnéd a többieket, addigra megint továbbálltak?

Visszafordulok a sráchoz, aki talán megpróbál felszedni. Biztos vagyok benne, hogy elijesztettem. Senki sem akar filozofikus önvizsgálatot tartani egy ilyen bulin. De ahogy már mondtam, mivel a maszk az egész arcát eltakarja, fogalmam sincs, mire gondol. Még mindig engem bámul, ami zavarba ejtő – azok a latexcsápok szinte világítanak a bár félhomályában. Bár néhány lépésnyire állunk egymástól, mégis érzem az illatát. Friss mosószer és egy csipetnyi... fahéj? Széles válla és erős karja van. Végül ismét megszólal.

– Három dolog, Watson. Egy: az életed sokkal jobb lesz, amint elhagyod azokat az embereket, akik visszatartanak, mert az igazi barátok nem feledkeznek el a barátaikról, amikor a dolgok nem a terv szerint alakulnak. Kettő: nagyon erős a gyanúm, hogy *nem neked* kell utolérned a világot, hanem a világnak kell utolérnie téged.

A Cthulhu srácnak kellemes hangja van. És valamiért feláll tőle a szőr a hátamon. Gyanakodva résnyire húzom a szemem.

– Te most flörtölsz velem?

– Részeg vagy?

– Nem – hazudom. A tequila azonnal a fejembe szállt. – És mi a harmadik dolog?

– Szeretném megpróbálni, hogy én utol tudlak-e érni. Van kedved táncolni?

A The Weeknd „Save Your Tears” című dala szól, és talán ez egy jel. Nekem sem szabadna könnyeket ejtenem. Táncolhatnék ezzel a titokzatos polippal, ahelyett, hogy azon siránkozok, hogy a barátóm dobott Pókemberért.

Elmosolyodom, aztán nagyot kortyolok az italomból.

– Persze, de semmi csáptapi, oké? – Lehámozom a bajuszt a felső ajkamról, ami leszedi az összes természetes szőrszálamat is. Hát, legalább ebben a hónapban nem kell meglátogatnom a cérnás nénit.

A srác felnevet.

– Megegyeztünk, kedves Watson! Én vigyázok rád, ha te is megígéred, hogy vigyázol rám.

Bólintok.

– Megegyeztünk.

2.

AZ ÚJ LAKÓHELYEM, az East House, a campus másik oldalán van, és pokolian nehéz elgyalogolni odáig három sporttáskával és egy dobozzal. Tulajdonképpen bármit csinálni a torontói télben pokoli, és az idei év különösen rossz eddig. Hideg. Jeges. Alattomos. A csontig hatoló széllel és a hófúvással dacolva lépkedek a campuson keresztül kígyózó keskeny ösvényen, és átkozom a régi Alezát, amiért nem hallgatott a kollégiumi ügyintéző srácra, aki azt javasolta, hogy várjak, és csak a hétvégén költözzek ki a hóvihar miatt. De miután meghoztam a döntést, hogy elköltözöm, tudtam, hogy minél hamarabb el kell hagynom Miát.

Mivel az év közepén adtam be a szobaváltási kérelmemet, az ügyintéző figyelmeztetett, nem valószínű, hogy talál nekem szabad szobát, mivel elég szokatlan, hogy valaki egy hónappal a második félév kezdete után akar költözni. De az ösztöneim azt súgták, hogy lesz valami számomra. Azonban a szoba, amit talált, nem adott okot ünneplésre. Az East House az egyetem legrégebbi, legkisebb és legnépszerűtlenebb kollégiuma, és a szoba a leírása szerint... szerény. De jó lesz. Megbirkózom vele. Ez lesz számomra a nagy újrakezdés.

– Segítsek? – kérdezi egy hang mögöttem.

Megfordulok, és egy körülbelül velem egyforma magas személyt pillantok meg, aki sűrke gyapjúsapkát, felhajtott kapucnis hatalmas kék parkát és narancssárga sálát visel, az orráig felhúzva. A lány hangja ismerősnek tűnik, de a téli ruházat alatt nem látom az arcát.

– Ó, nem, köszi. Boldogulok. – Elmosolyodom, de aztán eszembe jut, hogy a sálam miatt ő sem látja az én arcom. Ráfordulok az East House-hoz vezető, elhanyagoltabb ösvényre.

Alig látok a hófúvás miatt, és mire az épülethez érek, a sálam ellenére sem érzem az arcom. A sárgásbarna épület régi. Gyakorlatilag... omladozik. Eredetileg az 1900-as évek elején épült kúria volt, amit az egyetem a kilencvenes években kollégiummá alakított át. A homlokomat ráncolva állok a főbejárat előtt. Fogalmam sincs, hogyan szkenneljem be a kártyámat, és nyissam ki az ajtót ennyi cuccal a kezemben.

– Most már elfogadsz egy kis segítséget? – szólal meg valaki a hátam mögül. Megfordulok. A lány az, a kék parkában, akit az imént láttam. Barátságosnak tűnik, és láthatóan jól szórakozik rajtam.

Bólintok.

– Igen. A kártyám a nyakamban lóg. Most költözöm be. – Nem akarom, hogy azt higgye, betörő vagyok. Az összes holmimmal együtt. A hóviharban.

– Majd én kinyitom. Én is itt lakom. – Kiveszi a zsebéből a belépőjét, és hozzáérinti a kártyaolvasóhoz. Miután kinyitja az ajtót, elveszi tőlem a dobozt. Most, hogy a kezem szabad, letolom a sálamat az arcomról, miközben besétálok az épületbe.

A bejárat egy közösségi előtérbe nyílik, ahol néhány kanapé áll. Nagyon keveset őriztek meg itt a kúria eredeti jellegzetességeiből, már csak fehér falakat és a sűrke ipari szőnyeget látni. A bejárat ajtóától jobbra van a posta egy faliújsággal, amit teljes egészében apró

papírfecnik, szórólapok és művészeti alkotások borítanak. Azon tűnődöm, hogyan nem szakadt még le ennyi vacak súlya alatt.

– Hová tartasz? – kérdezi a lány.

– Ööö... a második emeletre?

Visszafordul, és rám néz. A szeme elárulja, hogy még mindig jól szórakozik rajtam.

– A második emeletre? Ott csak a tanárok irodái vannak.

– Ó... Elméletileg a 225-ös szoba az enyém.

A lány tekintete azonnal megváltozik, a kedvessége egy szempillantás alatt elpárolog. Egy lépést hátrál, mintha azt mondtam volna neki az imént, hogy tetves vagyok.

– Valami gond van? – kérdezem.

Megrázza a fejét, és a postával szemközti lépcső felé indul. Miután leteszi a dobozomat az egyik lépcsőfokra, letolja a sálját, és rám néz. Ekkor jövök rá, hogy ismerem. Gracie Song az a politikaszemináriumról. Azt hiszem, a *Bevezetés az újságírásba* című előadásra is jár. Szinte biztos vagyok benne, hogy ő is elsőéves újságíró-hallgató, mint én, de még sosem beszéltem vele.

– A 225-ös szoba a harmadik emeleten van – mondja.

Megrázom a fejem.

– Ebben nincs semmi logika.

Gracie megvonja a vállát, és elindul fel a lépcsőn a dobozommal.

Uh. Ügyetlen vagyok az ismerkedésben. Fogalmam sincs, mit mondjak. De mivel már nincs mellettem Mia, muszáj tennem egy próbát.

– Köszí, hogy viszed a dobozomat – mondom, amikor utolérem.

– Szívesen.

– Te is itt laksz? – kérdezem. Hülye! Már mondta, hogy itt lakik.

A tarkója mozgásából látom, hogy bólint. Még sosem beszéltem Gracie Songgal, de elég sokszor láttam ahhoz, hogy tudjam, általában

beszédes. Társasági ember. De most úgy tűnik, mintha szívesebben időzne egy döglött bűzös borsz társaságában, mint velem a lépcsőn.

A szívem hevesen ver. Fogalmam sincs, Gracie hirtelen miért nem kedvel, amikor néhány pillanattal ezelőtt még azt kérdezte, hogy szükségem van-e segítségre.

– Melyik emeleten laksz? – kérdezem.

– Ugyanazon, mint te. – Még mindig dühösnek hangzik.

Miért zavarja ennyire, hogy egy emeleten fogunk lakni?

Amikor felérünk a harmadik emeletre, jobbra fordul, és leteszi a dobozt. Az első ajtóra mutat.

– Ez a te szobád – mondja. – A fürdőszoba a folyosó végén van. – Eltűnik abba az irányba, elhaladva a szobám mellett.

Húha. Ez furcsa volt.

Megnézem a kérdéses ajtót, és igen, valóban a 225-ös szám van rajta. Kinyitom az ajtót, és bevonszolom a holmimat a szobába, ami az első egyetemem évem hátralévő részében az enyém lesz.

A *szerény* enyhe kifejezés. A szoba *kicsi*. Az ajtó egyik oldalán egy alacsony szekrény áll, a bal oldali falon pedig egy ablak van. A bútorok régiiek, és sokkal leharcoltabbnak tűnnek a West Hallban lévőkénél. Van két egyszemélyes ágy, két íróasztal fából készült székekkel és két kis komód. Miért van mindenképp kettő? A kollégiumi ügyintéző azt mondta, hogy ez egy egyszemélyes szoba. A sok bútor miatt lehetetlenül szűkös, főleg ahhoz az apartman stílusú szobához képest, amin Miával a West Hallban osztottunk. Fogalmam sincs, hogyan fér el két ember egy ilyen kicsi szobában. Ha mindkét ágyon fekszik egy-egy ember, akár egymás kezét is foghatnák alvás közben.

De nincs jele szobatársnak. Mindkét matrac csupas, és egyik asztalon sincs semmi. Egyedül egész élhetővé tudnám tenni ezt a szobát. Felraknék néhány posztert és faliszőnyeget. Néhány polipot. A saját ízlésemre formálnám.

Ledobom a dobozomat és a táskáimat a padlóra, és ágynemű után kutatok, hogy megágyazzak. Az ablakhoz közeli ágyat fogom ücsörgésre használni, a másikat pedig alvásra. Miután mindkét ágygal elkészülök, ledobom Csápos Tedet az ablak melletti ágyra, és elkezdem kipakolni a ruháimat. Az egyik kis komód gyorsan megtelik – rengeteg vastag pulóverem van, így mindkét komódot használnom kell.

De amikor kihúzom a másik komód alsó fiókját, az nem üres. Teszek egy próbát a többi fiókkal is, és azok is tele vannak. Egy halom fekete póló – M-es férfiméret –, farmer, az egyik fiók pedig bokszerszálakkal van tele. Ennek a szobának üresnek kellene lennie. Talán *tényleg* van szobatársam? De ezek férfiholminak tűnnek. Az egyetem kollégiumai ugyan koedukáltak, de az egyes szobák nem.

A felső fiókban találok néhány levelet. Utálok kutakodni, de tudnom kell, hogy kivel – vagy mivel – van dolgom.

A legfelső levél az egyetemi nyilvántartási csoport vezetőjétől jött, és *Jay Hoque*-nak van címezve.

Elakad a lélegzetem. Ismerem ezt a nevet! Jay Hoque az *eltűnt* srác. Az, akiről Mia azt hiszi, hogy biztosan *meghalt*. Hát ezért nézett rám Gracie úgy, mintha egy szellem szobájába költözne! Mert azt is teszem.

Ebben a pillanatban a telefonom rezegve jelzi, hogy üzenetem érkezett. A ResConnect alkalmazás szobatárscevegő funkciója az. Valószínűleg Mia könyörög, hogy menjek vissza. Megnyitom az alkalmazást, azzal az eltökélt szándékkal, hogy megmondom neki, hogy többé már nem vagyok a szobatársa.

De nem Mia az.

Jay: Szia! Az imént értesítettek, hogy te vagy az új szobatársam. Ne rendezkedj be hosszú távra. Nem adom fel harc nélkül. Azt ígérték, hogy egész évben egyedül leszek.

A telefont bámulom, pislogok. Ezek szerint... Jay visszatért? Hogy kerülhette el a figyelmemet, hogy a srác végre előkerült? Talán erről szól az az újságcikk?

Nem írok vissza. Mégis hogyan kellene reagálnom? *Juhú, hát mégsem vagy halott?*

Ez azt jelenti, hogy egy olyan szobába osztottak be, ahol már lakik valaki. Egy srác. És az egyetem nem fogja engedélyezni, hogy egy lány és egy fiú együtt lakjon, főleg nem egy ilyen pici szobában. A kollégiumi ügyintéző azt mondta, hogy nincs más szabad szoba. Vissza fognak küldeni Mia szobájába.

Uh. Ennyit az esélyemről a nagy újrakezdésre.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

3.

S AJNOS A KOLLÉGIUMI ÜGYINTÉZÉSI IRODA a West Hallban van, abban az épületben, ahonnan az imént költöztem ki. A szél csípi az arcom, miközben visszabattyogok, átkozva a vihart. Az egész campus kihaltnak tűnik. Hátborzongató benyomást kelt a hófúvással és a fák ágait tépázó széllel. Olyan érzés, mintha eljött volna a világvége.

A szívem hevesen ver, amikor a West Hallhoz érek. Egyenesen az első emeleten lévő irodákba megyek, és még mindig nem akarom elhinni, hogy ez történik. Mármint mekkora volt ennek az esélye? Nem elég, hogy az egész egyetem *egyetlen* üres szobája mégsem üres, de ráadásul *Jay* szobája az. Jay Hoque-é.

Nem ismertem Jay Hoque-ot, de sokszor láttam a campuson, mielőtt eltűnt. A diákközpontban, az étkezdékben, az egyetemi rendezvényeken. Biztos vagyok benne, hogy egyszer összefutottam vele a könyvtárban. Valójában, mielőtt eltűnt, úgy éreztem, mintha *mindenhol* Jayt láttam volna, és amikor ezt megemlítettem Miának, közölte, hogy a srác megszállottja vagyok, vagy valami ilyesmi. Képes volt azt mondani, hogy rám vall, hogy egy elérhetetlen srác után